

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg lyttede med stor interesse til hr. Anker Jørgensen og de bekymringer, han gør sig om Europa-Parlamentets »større indflydelse« og forholdet til Norden.

Jeg står her med en artikel, som har været trykt i »Det folkelige Europa« i januar måned 1986, hvor hr. Anker Jørgensen skriver om samarbejdet i Europa. Deri henviser hr. Anker Jørgensen bl.a. til den socialdemokratiske partilederkonference i Bruxelles i 1978, hvor man udfærdigede den såkaldte »Bruxel-spolitiske deklaration«.

En af de ting, der fremhæves her, er: af andre hovedpunkter i deklarationen bør nævnes erklæringerne om, at også andre ting end frihandelen bør styrkes og lykkes i EF, og at Europa-Parlamentet skal styrkes inden for de eksisterende rammer. Jeg ved godt, at hr. Anker Jørgensen har taget det forbehold, at det er inden for de eksisterende rammer, og det er vel også det, der rent faktisk er tale om her.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KrF):

Det, der kalder mig herop, er hr. Anker Jørgensens udtalelser om Norden.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på en artikel i Kristeligt Dagblad 18. januar, hvor overskriften er: »Danmark i EF en fordel for hele Norden«. Det er vel at mærke en norsk EF-modstander på ministerstol, som fastslår dette, og som redegør for, at Danmark har fungeret og fortsat fungerer som et bindeled mellem de nordiske lande og EF. Vedkommende håber, at Danmark fortsat fuldgældigt må være med i EF-sammenhæng, og der er kommet flere udtalelser, også fra svensk side, hvori man påskønner, at Danmark fuldgældigt er med ved forhandlingsbordet. Jeg synes, det er væsentligt at få understreget, at der er virkelig opbakning fra de andre nordiske landes side til Danmarks aktive engagement i EF.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det sidste er jo netop det, der har været tilfældet i mange år. Vi har været bro mellem de nordiske lande og EF, og det ønsker vi

fortsat at være, og det er Norge og Sverige overordentlig glad for. Men det er klart, at vores mulighed for at være bro mellem Norge og Sverige på den ene side og EF på den anden side afhænger af, at vi ikke bliver viklet tættere ind i integration i EF. Bliver vi viklet tættere ind, kan vi ikke gennemføre samarbejdet med de nordiske lande og være brobyggere.

Det er forkert, når statsministeren lader formode, at udenlandske politikere, fra Sverige og Norge, skulle have anbefalet os at sige ja til pakken. Det ville de aldrig drømme om at anbefale os. Det, de siger, er, at de er glade for, at vi er medlem af EF. Det er det, vi vil fortsætte med at være, det EF, der er efter Romtraktaten i dag.

Tørnæs (V):

Ustandselig hører vi fra socialdemokratiets side, nu sidst fra dets formand, hr. Anker Jørgensen, at der i EF-pakken ligger øgede magtbeføjelser til Europa-Parlamentet. Det er i hele debatten i dag blevet gendrevet. Alligevel synes det ikke at gøre noget særligt indtryk på socialdemokratiet.

Lad os prøve at anstille en lille logisk analyse af problemet. Alle er enige om, at der ikke er tale om nogen suverænitetsafgivelse, altså: det område, der tilhører EF-institutionerne, er det samme, både før og efter at pakken er vedtaget. Alligevel hævder man som sagt, at Parlamentet får større magt. Ja men hvorfra skal den magt komme? Den kan kun komme fra de andre institutioner. Er det EF-Kommissionen, der har afgivet beføjelser? Næh, vil man sige, det er det ikke. Er det Ministerrådet, der er blevet svækket? Er det Ministerrådet, der har afgivet beføjelser? Den eneste virkelige ændring i pakken, der foreligger, er, at Ministerrådet på områder, hvor der i dag kræves enstemmighed, kan beslutte med kvalificeret flertal. Der er vel ikke nogen, der rimeligt kan påstå, at det indebærer en svækkelse af Ministerrådet, endside at Ministerrådet afgiver nogen form for kompetence.

Denne lille logiske analyse i håbet om at overbevise socialdemokraterne og andre venstrefløjspartier om, at der naturligvis ikke pr. logisk definition kan være tale om, at Parlamentet får nogen som helst øgede beføjelser.